

jo dog ikke producere dem for det Publicum, som spiller, og deels fordi Lottoet i intet Tilfælde er bundet ved de Sedler, som Collecteurerne udstede, selv medens de ere ved Collectionen, uden alene forsaavidt de ere overeensstemmende med de til Lottoadministrationen indsendte forseglede Lister. Hvad Publicum angaaer, saa kan det heller ikke risquere Noget. Naar den Lov bliver kundgjort, hvorved Lallotteriet bliver ophævet, saa veed jo Enhver, at ingen forhenværende Collecteur paa Lotteriets Begne kan modtage yderligere Indskud, og der er altsaa ikke mindste Fare hverken for den Ene eller den Anden. Det forekommer mig imidlertid, at den høie Mulet antyder, at der kunde være en saadan Fare, og man vil maaskee deraf inhævere, at Staten paa nogen Maade vil betragte sig som bunden ved de Lotterisedler, som forhenværende Collecteurer kunde ved Hjælp af de dem betroede Blanquetter finde for godt at udstede, efterat Lotteriet var ophævet. Dette var hvad § 2 angaaer. Hvad § 5 angaaer, saa har jeg Noget at bemærke ved det Udtryk, at fremdeles alle Væddespil og Lotterispil her i Landet skulle være forbudne. Det Udtryk „Væddespil“ forekommer aldrig i Lovgivningen uden med Hensyn til Lallotteriets Trækninger, og Væddespil paa Lallotteriets Trækninger bortfalder naturligtvis af sig selv, naar Lallotteriet ophører. De Straffe, som ere fastsatte for Væddespil paa Lallotteriets Trækninger, ere ogsaa af den Natur, at det vilde være aldeles umuligt om de skulde anvendes paa Noget, der kan foretages i Fremtiden, som kunde have Analogi dermed. Thi Straffen er efter Placat 5te October 1774, ikke mindre end 3 Aars Fæstnings- eller Kassehuusarbejde for den, der modtager Indskud paa Lallotteriets Trækninger, uden at være berettiget Collecteur, samt for de Collecteurer, som modtage Indskud uden at anføre det paa de til Lottoet indleverede Lister, og 200 Rbds. Mulet for den, der spiller paa denne Maade. Disse Lovbud kan det vist ikke være Meningen for Fremtiden skulle vedblive, naar deres Gjenstand er ophørt, naar deres Grund, nemlig den Præjudice, som Lallotteriet leed, er ophørt, og hvad den ene og den største af de deri omhandlede

Misligheder angaaer, nemlig at Collecteurerne modtage Indskud, som ikke opføres paa de til Lottoet indsendte Lister, saa bliver den jo ikke mulig mere. Hvad de private Lotterier angaaer, saa kunne de nok ikke være forbudte uden efter de almindelige Regler om Hazardspil, og det er vel et Spørgsmaal, om de i alle Tilfælde kunne anvendes. Det forekommer mig, at den hele Bestemmelse, som vist kan lede til Mistydninger, meget godt kan udelades.

Med Hensyn til de Bemærkninger, jeg saaledes har gjort, forbeholder jeg mig at stille Amendements, dersom det ikke bliver fremsført Bemærkninger, som maatte gjøre det overflødig.

Finantsministeren: Hvad de Bemærkninger, som den sidste ærede Taler har gjort ved § 1, angaaer, saa troer jeg dog, at det, hvorpaa det kommer an, er ganske rigtig citeret, nemlig Rescriptet af 24de April 1844. Det er dette Rescript, som indeholder Lovhjemlen for den nuværende Fremgangsmaade, og ikke Rentekammerets Placat, hvorved det blev bekendtgjort. Det kunde vel ikke skade at sige: I Overeensstemmelse med det ved Placat af 24de April 1844 bekendtgjorte Rescript af samme Dato; men jeg finder, at det vilde være en aldeles overflødig Tilføining, da Rescriptet af 24de April 1844 er noksom bekendt, og det, som sagt, er Rescriptet og ikke Rentekammerets Placat, hvorpaa det kommer an.

Forsaavidt det er antydet, at Muleten, som er anført i § 2, skulde være for høi, da maa jeg tilstaae, at det forekommer mig, at den høitærede Talers Argumenter mere angik den hele Bestemmelse i § 2; thi om Muleten fastsættes noget høiere eller lavere, gjør meget lidt til Sagen, og den ærede Taler anførte ialtsald heller ikke nogen anden Mulet, som skulde sættes istedetfor. Men forsaavidt hans Argumentation gik ud paa, at det skulde være ganske overflødig, at disse Fuldmagter med Litteralier og øvrige Collectionen vedkommende Papirer søgtes snarest muligt indsendte, og at man i den Henseende anvendte Tvangsmidler, saa maa jeg bemærke, at det vel er saa, at der vel ikke er nogen Fare for Statskassen; thi naar